

EL SENAT

Si de la observació de fets, seguits, iguals, se'n pot despendre una llei, la llei de la política espanyola és aquesta: Les els projectes de reformes que representen una millora en la vida del país, queden aturats en el Senat. La Alta Cambra és una mena de frè al progrés. Hauria d'ésser—i aquesta és la rahó de la seva vida—la possibles disbaixes del Congrés, però no es així. Els disbarats de la Cambra popular, com, per exemple, la substitució d'impost de consums passius, els projectes de lleis beneficent, s'hi encallen. El Senat, representació de la propietat, de la noúlessa, de la indústria, de les corporacions socials i científiques, del comerç, que hauria d'anar al peu de piom en aprovar reformes d'orientació política, les deixa passar sense esradialar; i les que representen protecció, millora, avenç de la riquesa pública, les atura.

Com s'explica això? No més d'una manera. En el Senat, a més de les representacions dels interessos materials, hi ha una representació política: els senadors vitalistes. Aquests, anyoradissos de l'activitat dels partits, segurs de la seva representació, que ja no pot fallar-los, instal·lats d'anys i panys en la vella casa, se creuen els uns i senyors, i els altres que no els convé, no passen. Són venjats i són orgullosos; són després i indisposats.

La representació d'aquesta tendència, una mena de apenyat de casino, és el primer banch de la esquerra, el de enfront del del Govern, que segons un periodista amic meu, governa la Espanya en sentit negatiu. És el statu quo, el frè, la panxa. Hi ha conservadors liberals, solitaris, independents, que se'n va contra aquella muralla s'hi estrella tot. Allí va estrellant la reforma d'Administració local; allí han sortit veus contra les Mancomunitats; allí s'han perdut les missions temporals; per por d'ells no's discuteix el projecte de dipòsits franques; allí s'han aurat els ferrocarrils complementaris. La lista fóra llarga; però lo més especial és que aquella muralla s'haic sempre contra els projectes que interessin a Catalunya. No sé si es per això o perquè a Catalunya interessa tot lo que representa un progrés en la producció o una transformació en la política, però fet és aquest. Catalunya ha de pendre o destruir aquella muralla. Tot lo que Catalunya defensa, passa en el Congrés, però s'atura en el Senat. És hora de posar en donar la batalla allí on és impossible la vida normal dels governs si no's veuen ab prou força per fer-se oïr dels senadors que s'han encastellat en la fortalesa del seu orgull, de la seva vanitat, de les seves conveniències, o dels seus odis.

El Congrés s'ha rejevenit, més o menys; s'ha modernitzat. Els catalans l'han fet canviar en tot. El Senat, en canvi, que sempre i ara fa més mal que may. Potser si va a la presidència un home jove, un home actiu, si guí fàcil canviar-lo, sempre que cregui que l'interès del país és superior a les rancioses consideracions senatorials, als capritxos senils de quatre desavagats de mal genit i de pensa empedregada. Sigui com vulgui, Catalunya ha de forçar els obstacles que sempre troba en el Senat. Y si no pot forçarlos, fer servir el Senat de lo que li albes el fan servir: de desbaró, de frè; però de les coses dolentes.

Madrid, 20-12-12.

Al Dia

Qüestió important

S'ha plantejat en el Congrés, pel senyor Ruiz de Grijalva—diputat desde fa pocs dies—una qüestió interessant. «Les llois que's emplen de favor els desempenyen enemics del règim? Les repúbliques—França i Portugal—ho han resolt en sentit contrari. Allí, no solament emplen de favor, sinó fins dels mèrits, n'han escrit als monarquies. A Espanya, fins ara no s'ha entès així, i s'ha arribat a l'abús, que es to condemnen».

Sembla que en algunes institucions oficials, en la Junta de Reformes Locals, sobre tot, la majoria dels emplen els tenen els republicans.

El senyor Ruiz de Grijalva—de qui malayen certs records desagradables per tot català—ha arribat fort, no contra el senyor Azcarate, que presideix la Junta, sinó contra l'abús. El senyor Azcarate s'ha defensat ab poca sort. El senyor Azcarate no està acostumat a que l'ataquin; és una constitució; té generals simpaties per la seva honrada actuació política, pel seu criteri i per quelcom d'austeritat que irradia de la seva història; i ara, al veure's atacat, no se'n pot seguir a l'avanç. El senyor Ruiz de Grijalva, lleuger i amb manifestacions del Valdele-Rousseau favorables a la teoria que ha sentat, li ha tret el principal argument.

Però qui ha estat desgraciat de debò ha sigut el senyor Romanones. Constatu en mà, ha volgut provar, llegint l'article 15, que tots els espanyols reconeixen dret a tots els càrrecs. Molt bé, senyor president, però, per arribar al article 15, s'ha de passar pel primer, pel segon, pel tercer, per l'atorce, p'arabes, i entre aquests n'hi ha qui diuen que el Govern d'Espanya és monarquí que la monarquia d'Espanya és la d'Alfons XII i dels seus.

Lluny de mi parlar de partits legals i ilegals; lluny de mi el sostenir que els càrrecs i emplen d'oposició, concurs, ascens, etc., s'han de donar segons el mèrit i no segons el partit; així s'ha de deixar que els republicans de França i Portugal. Jo defenso que les divergències de criteri en les qüestions polítiques, fins en les de règim, no deuen separar als homes de la col·laboració de tota obra beneficiosa per al país; precisament crech que Espanya se resent d'aquesta divisió de cassetes i coides, crech molt trista la situació d'un home polític que arriba al vell sense veure en cap obra de veru la empremta de la seva acció. Però això alabo al senyor Azcarate qui presideix la Junta Central de Reformes Socials, i alabo als qui varen portar-hi.

Mes lo altre és diferent. Ompir de republicans uns odiosos, donar a la influència republicana llochs desdels quals se pot laborar contra la monarquia, constituir ab sous del Estat i sostenir revolucionaris i anarquistes que van contra l'Estat, no hi ha dret i ferho. Lo menys de que's pot dir és d'imprudència.

seguir ab la interpedació del senyor Ruiz, liberal també, i va coronarse ab la ensopegada del president.

Mala tarda: tan dolenta com l'anterior. El comte de Romanones no pot governar ab Cortes. Y seguirà en el poder dos, tres, cinch, vuit mesos...

GLOSARI

«LES ASPIRACIONS AUTONOMISTES A EUROPA»

IX CONCLUSIÓ

Una segona líllo se'n imposa ab la constatació d'un fet que avem pogut veure constantment repetit en els capítols del nostre petit assaig: el fet de que, a tot arreu, el foch sagrat de nació, llar de les aspiracions autonomistes, es guarda i reviscolat per obra i mèrit d'una minoria conscient, en conflicte més d'una volta ab el pes del nombre, dins la vida ciutadana. Havem vist a Polònia la revolta popular utilitzada com a eina pels governs estrangers dominadors; a Finlàndia, la gran massa de població autòctona, si en la política exterior sotmesa, creant en l'interior més d'un obstacle a la minoria sueca dirigent; a Irlanda, la població dels districtes industrials oposant-se a l'Home Rules; a Alsàcia, el sufragi universal imposat astutament per la Prússia, derrotant a les urnes els camions de la causa patriòtica. Se'n dedueix d'això que aquests moviments autonomistes representen, tots, en els respectius països, moviments essencialment impopulars? No; generalment, aquella minoria intel·ligent, no fa altra cosa que traduir fidelment l'instint i adhiu la voluntat de la veritable ànima del país, del genti poble: lo que hi ha és que aquest instint, aquesta matèria volunta, són coses obscures, forces subterànies i silencioses, de les que no tenen expressió en l'artifici i mentida de partits, comitès, eleccions i parlaments. Lo que defensa l'Intel·lectual nacionalista és en el fons la mateixa cosa que volen el pagès humil en el seu camp, la dona ignorada en sa caseta, l'adolescent en la exaltació no adulterada de sa fervor patriòtica. El bon menestral de costums tradicionals, el treballador callat; tot aquests elements o no voten o voten sotmesos a mil torsions i influències que no són els impulsos de son propi cor. Masses de polítics de tota mena i categoria, partidistes censats, casinaires organitzats i organitzadors i una població flotant, invertebrada, fàcilment excitable, sempre excitada, y abont dominat a voltes grans aportis de desercions i motechs, prims, dins les organitzacions democràtiques, la representació del foch voler popular i imposa una tradició política d'aquest, tradició lliure y sempre més o menys falsa. Es en aquesta part de la població que les aspiracions autonomistes solen trobar un adversari y els governs qui oprimeixen un col·laborador. Però els nacionalistes europeus no son may prouament democràtics no pot en rigor dir-se que deixin d'ésser, quicun en son país, profundament populars.

Diguem encara, abans de cloure aquesta serie, una tercera líllo, ben clara y ben útil d'apendre. Lligo que podríem formular així: «No s'es Nació per dret de naturalesa, sinó per dret de treball. No es Nació el país que ha estat gran, més el que continua essent-lo. Rahons geogràfiques, rahons d'història, rahons y tot de raga y llengua, rahons de dret y de rahons totes d'ordre natural y jurídic, pesen, sens dubte, però res decideixen per si soles y res poden decidir. Tota instancia de llibertat s'ha acompanyada d'una justificació de superioritat; tota apelació al sentiment, de una necessitat de foch, tota rahó de justícia, d'una rahó de Cultura. Lo que es d'escolar en una Finlàndia no ho és sempre en una Macedònia. Lo que acceptem contra la Rússia o contra la Turquia, no acceptarem contra la França o l'Anglaterra. Lo que concedim a la Catalunya del 1887 hauria estat un antídot s'ha tornat ja un deute envers la Catalunya del 1912».

Així, abont deya: «El Nacionalisme com a Nacionalisme és ja cosa morta davant la conciencia universal; se devia llegir: «El Nacionalisme, com a tendència centrífuga, el Nacionalisme de separació y isolament, lo que l'any 1870 empenyí com a Nacionalisme, és ja etc.»

Palau de la Música Catalana

Organitzat per l'Academia Ainaud, junt ab altres elements del Sindicat Musical de Catalunya, se dona anit en aquesta sala el concert a benefici de la última de les esmentades entitats; qual sessió resulti molt lluida y per demés honrosa per al mestre Ainaud y deixebles que li prenguen part.

Entre ells deuen remarcar la violinista Elsa Oriol, qui tocà el «Concert en re menor» den Tartini; ab orquestra y solo «Siciliana» de Franconzi y «Preludium et Allegro» den Pugnani. La senyoreta Oriol demostra ferm domini de l'instrument, força agilitat y per sobre de tot serenitat y afínicat; li manca encara l'esperit que fa la pesada a l'artista, però això segurament vindrà quan després de l'estudi se desdoblegui el sentit propi de l'individu; ja que aquest, com hem dit, reuneix belles condicions para arribarhi.

En aquesta sessió, el mestre Ainaud presentà en públic la qualitat d'ensenyança que's dona als alumnes de sa Academia, tocant a conjunt en el «Concert» esmentat y en la «Simfonia núm. 13» de Haydn. Poques vegades havem escoltat una massa d'alumnes que executessin ab tanta disciplina y afínicat; en ocasions ens semblaren professionals perfectes, y això que entre ells s'hi comptaven bon número de senyoretes.

L'auditori aplaudí en gran als executants y d'una manera especial a la senyoreta Oriol, la qual tingué de tocar respectu a si després o no trobar ab els grecs. Les instruccions son pel camí; hi van per cognos especial.

Els aliatz balkànics diuen que es han d'acordar, y un d'ells ha manifestat

al corresponent del «Manchester Guardian», que la part més difícil de triar és la referent a Adriàpolis però que creu que Turquia acabarà cedint.

De Sofia y de Belgrad's reben impresos de que tant a Bulgària com a Sèrbia la opinió general confia molt poch en els bons resultats de la conferencia, y se basa en que Turquia no para de fer venir tropes de l'Assia y acumularles a la línia de Chataldia. Això fa témer que quan n'hi tingui un contingent respectable, rompra les negociacions y tornarà a parlar la pólvora.

En quant al conflicte austro-sèrb, sembla haver millorat d'aspecte, degut a quel Govern rus ha declarat paleament que cap potència pot disputar als Estats balkànics el fruit de la victòria, y a dir-se que Austria, entenen la indirecta, se prepara a disminuir els preparatius militars de les fronteres.

Carta de la Terra Santa

Copiem de la «Revista Montserratina»:

«Jerusalén, 20 de novembre de 1912.

Rdó. P. B. Ubach, O. S. B.

Más bien que una correspondencia, esta vez va a ser tan solo una sencilla postal escrita a vuelo-pluma la que mis obligaciones me permiten dirigirla.

Seguramente está enterado mejor que yo de los graves acontecimientos que hace días se van desarrollando en los alrededores de Constantinopla. La actual situación del imperio otomano infunde serios temores y los pobres cristianos, sobre todo los del Asia Menor y de otras regiones del interior, donde no es fácil una intervención inmediata de los europeos, están continuamente amenazados de muerte.

Aquí, en Jerusalén, reina por ahora bastante tranquilidad, pero es creencia

común que de un momento a otro el inglés va a apoderarse de la Palestina. Así que los principales edificios de la ciudad ostentan cada día y noche la bandera de Inglaterra de la misma manera que en Beyruth la francesa.

Además, en esta última localidad parecen haber recuperado algún tanto los cañones búlgaros, y toda la población especial el elemento árabe, hace días va dando señales de descontento por la dominación turca. ¿Qué sucederá? Sólo Dios lo sabe.

De V. R. affmo. amigo en Cristo.— Abd-El Massih.

(DE L'AGENCIA HAVAS)

El rey de Bulgaria. París, 20, 6'17 tarda. — Salónica. — Ha marxat el Rey de Bulgaria.

Les potencies y Albania. París, 20, 8'15 nit. — Londres. — S'ha publicat la següent nota oficial: Els embaixadors de les potencies han recomanat que l'Albania sigui autònoma, ab la estipulació de que sigui garantit a la Sèrbia l'accés comercial a l'Adriàtic.

Turquia y Grecia. París 21, 10'40 matí.—Constantinopla. — Els plenipotenciaris turcs han rebut instruccions en el sentit d'admetre als delegats grecs en les negociacions, baix la condició de que les places situades seran aprovisionades durant les negociacions de pau.

La qüestió d'Albania. París 21, 1'25 tarda.—Londres. — El Govern de Sèrbia s'adhereix a les proposicions dels embaixadors respecte a l'autonomia d'Albania y accés comercial de Sèrbia al Adriàtic.

Qüestions polítiques

El Nacionalisme.—La Renaixença

En el seu opúscol «El Estadismo y la libertad religiosa», el savi Prelat vigatà hi descafellada ensenyances d'un interès especial per Catalunya.

Diu així: «Los sagrados Apóstoles, nuestros maestros en la fe, llaman al cristianismo Ley de perfecta libertad, porque su objeto es la restauración del hombre». Paralelamente podem dir nosaltres que el nacionalisme és la política de la perfecta llibertat perquè el seu objecte és la restauració dels pobles.

El seu efecte, com els d'aquell, ane que en ordres diferents, s'assemblen. Lo que diu el doctor Torres del cristianisme, podríem aplicar-ho nosaltres al nacionalisme; per esto no col·lime com les lletres de los hombres, perquè coincideixen exactament com nostra naturalesa. Enfront de la constitució apriorista dels parlamentaris actuals, dels teòrics dels revolucionaris o cessaristes, nosaltres reclamem la nostra constitució viscuda, que és la resultat de l'organització y del funcionament del nostre poble.

Enfront de les oligarquies caduques y materialistes que no veuen més que el present, nosaltres prediquem la nova espiritualitat de Catalunya, la revivència de la seva religió, nodrint-la ab la cultura nostra, y depurant-la ab el sentiment de la pròpia responsabilitat moral. Però celebrem les següents paraules del Bisbe de Vich que, ane que dites en l'ordre religiós, son aplicables ab perfecta analogia, com un variànt, a la nostra causa: «El espíritu es más fecundo que la materia, y es el que da vida, del nuevo espíritu vino un nuevo orden en las cosas humanas, y una vida hasta entonces desconocida de aquellos pueblos, una vida propiamente humana, que era la restauración del hombre, para volverle al estado en que Dios lo crió en el principio».

Per nosaltres que prediquem la necessitat d'afinar el nostre sentit ètic y de crear una sòlida cultura catalana, y de arribar, ab una educació política col·lectiva, al veritable domini de nosaltres mateixos, això és, a l'autonomia, son també d'un gran confort aquelles altres paraules del prudentíssim Pastor ausetà: «Nunca la dignidad del hombre ha llegado a una altura mayor de la que llegó a aquellos primitivos cristianos que precedieron a Constantino, y que con su generosa sangre supieron establecer sobre la tierra el verdadero principio de libertad. Tenían la posesión de sí mismos, y en la posesión de sí mismo descansaba la libertad verdadera. Quien no es dueño de sí mismo no es libre, y no tiene el dominio de sí mismo, y por consiguiente una base segura de libertad».

Es clar que aquest domini, que aquesta autonomia, impliquen una major responsabilitat—res tan passiu com el provincialisme que's resigna a la categoria de membre, més o menys perfecte—; és clar que'l nacionalisme, al crear una personalitat, desvetlla una conciencia. És aleshores que'l nacionalisme contribueix al increment del humanisme, al progrés de la civilització mundial.

L'aportació més nova que a la nostra teoria nacionalista ens ofereixen les ciutats ensenyances, la trobo en aquest paragraf admirable que segueix a les paraules que acabo de transcriure: «De manera que los historiadores han reconocido el nuevo orden de cosas que adquirió estado legal con los edictos de Constantino; es la revolución mayor que han visto la sucesión de los siglos, y que establece una sociedad nueva que contrasta con la antigua; no es una evolución que responda a un fermento humano preexistente, es una BUE-NA LUMENA, el Evangelio, una doctrina que ilumina el entendimiento y fortifica la voluntad».

Moltes vegades havíem parlat nosaltres d'evolució y de revolució. Moltes hores hem dit que l'evolució, continuadora del progrés y de la tradició, és el procés que segueixen els moviments polítics y socials variables. De tal manera que les revolucions qui trascendeixen, solen ser, més que un capgirat sobtat, el punt final y apoteòsich d'una llarga evolució social travada artificialment en les esferes polítiques.

Però l'anterior paragraf ens fa veure que no totes les revolucions son perjudicials y xorgües. El cristianisme, per exemple, no fou una evolució de la Sinagoga, sinó una revolució o una restauració sobrenatural. És clar que'l Nou Testament és la continuació del Vell, però no com una segona paraula sinó com l'obra definitiva del qual Vell no era altra cosa que'l preàmbul. L'evolució, per consegüent, és purament paral·lela. Així també Jesucrist, al circumcise, s'atemperava, para donar exemple y per humilitat, a una llei que no l'obligava.

Però en aquest cas la revolució és estada d'una fecunditat perdurable perquè es Deu qui l'ha fet. Deu qui crea els seus fills, anuncia al món la era nova, és a dir, comença un ordre de coses noves. La revolució cristiana no consistí en un trasbalsament y en una mutació recíproca de valors, sinó

en un enriquiment y en una dignificació de totes les coses, en una revivència de la gracia que, d'ençà del pecat original, s'era estroinat. Aleshores, a rebullir la sava, la fríasima primavera agnava les arrels del nou món, en el si de les catacumbes.

En l'ordre individual—pedra de toc per constatar la eficacia dels grans moviments polítics y socials—el Cristianisme fou, més que revolucionari, taumaturg. El Deu qui s'havia transfigurat als ulls atònits dels tres apòstols, feu més que transfigurar els homes; els transubstancià, per dir-ho d'una altra manera, no ja la figura, sinó l'esperit que's inflamava; més encara, els infusà el seu esperit deficiat. Mudà l'home vell en l'home nou. Alguns sostenen la hipòtesis de l'ascendència irracional de l'home. Fins a cert punt aquest evolucionisme l'ha practicat en el espiritual, la Iglesia: Els cristians dignificats per la predicació evangèlica, descendim de la bestia humana, de la qual se'n troben encara alguna volta exemplars per un atar monstru d'atavisme, quan el medi passional hi és propici. El salvatisme, però, no es un pretrít definitiu, sino l'avenç que espera a totes les civilitzacions que s'aparten de la recta via.

Paralelamente, el ressorgir nacionalista, és, més que una evolució, més que una revolució, una «Bona Nova», una «Renaixença». Aquesta Renaixença, és clar que, com no ve d'un leuó ultraterrenal, com el Cristianisme, fins a cert punt evoluciona. Però no en quant signifiqui continuació gradual de lo passat, sino en quant del substratum nacional no pren la grana que ab el vent vivificador produïx la maravella d'una eclosió y d'una florescència inesperades. Y les grans dels pobles son com aquells grans de blat que's troben en algunes terres fàrabiques; al cap d'anys y de tempestes encara serveixen latent llur virtut.

Aquesta Renaixença, en quant, ab un esclat desvetllador, procura una nova Nacionalitat, té, igualment, quelcom de revolucionari: aporta un nou valor a la humanitat; de lo que, si no era ja la mort, s'hi semblava com una son perdurable, ne treu la vida y la conciencia de la vida.

Es aleshores quel poble recat recona aquella vivor, aquella acuitat que no aterra les provincies ni els estats articals. És aleshores que'l poble recona aquells que integren els cabals d'un troc d'humanitat, adquireixen més alta virtut. És aleshores que fins el sentit religiós, ab la dignificació de la naturalesa ètica, ne reb altíssim guany. És aleshores—aplicant-ho a Catalunya—quelshomes més eminents de tots els rams son els més enamorats de la nostra terra; és aleshores que la Catedral del perdurador troba el seu arquitecte ab en Gaudí y que un Millet y que un Oriol Català presenten—com deya el nostre Bisbe—la necessitat de restaurar la música religiosa, abans de quel Sant Pare, de Roma estant, ho prescrigui. És aleshores que la llibria troba entre nosaltres els primers enamorats; y quel nacionalisme suscita joventuts que comporen l'ànima de les altres nacionalitats y de les regions espanyoles y son d'elles envidinades.

Aquesta Renaixença, per lo que té de novadora, més directament lligada ab el Principi vital de totes les coses, que les altres formes d'evolució o de revolució que son més aviat una manifestació humana. Però la Renaixença dels pobles, com la Bona Nova evangèlica, revela, ab una gran evidencia, l'ordre providencial. La vida no la donen els homes que'n son receptors, que no passen, al canalitzar-la, d'instruments de la Divinitat.

Així hi ha tongades històriques que el vent genessich bufa més fortament que altres y provoca arres la floridissa de les nacionalitats desvetllades; Ara n'es una. Un restabliment del senty natural, del sentit de la vida, sembla iniciarse. Però el nacionalisme guspija per tots els indrets de la vella Europa. Els fochs extints tornen a reviviscer-se. És la sava qui munta. És la vitalitat, fins ara reclosa sota l'ariditat, d'Avny, el Nacionalisme y el Socialisme son les dues grans forces de l'humanitat, forces incipientes, però les úniques que porten en el si el guspijador creador. Fins en l'agònic parlamentarisme espanyol, hi son entrades, com la floresta invasora d'un cementiri, Deya en Cambró que nosaltres y en Pau Iglesias son les dues úniques forces vives del Congrés espanyol, els amos y condeutors de demà—pot negre-se'hi, encara infants, guanyant cont uns desbarrellats malversen jocament el patrimoni del Estat.

Aquest paralelisme del Cristianisme y del Nacionalisme, fa veure una vegada més com s'avenen y marxen de costat la recta rahó y la revelació divina. Però l'estat nacional que's basa en la Naturalesa y brolla dels dictats de la recta rahó, y la Iglesia, filla de la recta rahó y condeutora de demà—pot negre-se'hi, encara infants, guanyant cont uns desbarrellats malversen jocament el patrimoni del Estat.

Aquest paralelisme del Cristianisme y del Nacionalisme, fa veure una vegada més com s'avenen y marxen de costat la recta rahó y la revelació divina. Però l'estat nacional que's basa en la Naturalesa y brolla dels dictats de la recta rahó, y la Iglesia, filla de la recta rahó y condeutora de demà—pot negre-se'hi, encara infants, guanyant cont uns desbarrellats malversen jocament el patrimoni del Estat.

Ha mort a la ciutat de Mataró, després d'haver rebut fervorosament els Sants Sagraments y la Benedicció Apostòlica, donya Francisca Fraguas y Masana de Arenas, nascuda el 1833, en Saragüera rebé una educació que sols s'aplica a les eminències, y de fragment tingué de repensar per l'insistència del públic. Se renovaren després els aplaudiments, fentse abocar moltes vegades la cortina para donar-li l'últim comiat.

sa en la mutual simpatia y en la conciencia d'un origen comú. Si l'home equilibrat és alhora corporal y espiritual, la societat religiosa y nacionalista assolix també'l més alt equilibri, el seny. Però els nostres pensadors més eminents, com el Bisbe de Vich y en Prat de la Riba, son uns admiradors d'aquell esperit mitg-eval que, d'una fongada de barbarie, d'un pòbit de paganism, ne tregué la civilització, substancialment definitiva, de la humanitat.

Jaume BOFILL.

Rims de l'hora

Un mercat de molça

A. D. P. de J.

Matinet, matí que l'aire es fi i la boira minça s'ajer i s'esquinça...

Vaig a les parades de molça... Debades cerco aquella. Oh, dolent destí!

Les que eren la festa de negra foresta, les moles humides, ara atapades al carrer mesquí, jueuen arraulides anyorant el pi...

Sona la esquelleta d'un convent... Ai la lleme estreta d'aquest cel tan fret!

Cerc a les parades de molça... Debades mir ací i allí: em fa pertent...

Tothom ha trobada la molça que cerca: la vella criada d'un mal corsecada, i la dama enterca que'n vol pel jardí, el nin que'n prenía una com satí per orná el camí... Me la que voldria jo no la trobi, malanat de mi!

Ai parada xica del vell tremolós! Sols en té una mica: tal vegada hi fos. Aiecant el rostre d'un pare nostre. No'm veu, malestrat! Furgui, i es escrida: «la mevas, escondida assota d'un bruc! He fuit desseguida. Lladre, me la enduc.

Lloeu ma fortuna que n'he presa una tota bruta bruta, que té una divina petjada de fada.

TWO.

Publicacions rebudes

Biografia de don Joan Mañé y Flaquer, per en Joan Maragall.

La màgica paraula del que demà farà un any que es mort malhadadament per nosaltres, l'extimí poeta en Joan Maragall, ens parla den Joan Mañé y Flaquer, el gran periodista que Barcelona honora fa alguns dies.

Dita biografia és molt interessant donada la seva matèria y la seva forma. Tots els principals episodis estan encadenats en un enfilay de precisió. La vida del gran periodista torna a nosaltres pera que la meditem y n'apreitem les seves ensenyances. La seva juvenut, els seus estudis y primeres amistats ab els que després foren grans homes; en Coll y Vellí, en Víctor Balaguer, ab qui treballà a la revista «El Genio», els seus primers articles y la entrada en el «Diario de Barcelona», que fou la porta de tota la seva carrera.

Després de format, ab l'atmosfera barcelonina d'aquell temps, plena d'energies, ab les amistats de tota aquella companyia de grans homes, l'Eixalab, en Llorens, en Balmes, en Pierrer, en Milà, en Rubió, fou un ferm sustentat d'aquella «ciencia, robusta y tímida al mateix temps, y tan arcaica, y una poesia romàntica sentimental».

En Mañé, en mitg de tots aquells homes, no era un filòsof, un poeta; se sentia la seva força diversa de la del filòsof y del poeta y partint part, no obstant, de les seves energies, però no sabia quina mena de força era, y fou la que després esclatà ab tant vigor y sava.

Seguix la vida de periodista, tota plerda de detalls curiosissims, que's mostren la veritable figura den Mañé. No'n podem extraure res: deveu llegir, lectors, la biografia den Maragall, perquè ell sol, havent parlat, és el que té dret a parlar den Mañé.

A mesura que s'engrandeix la figura del biografat, el biografant viu la vida del altre, dièntols ab persuasiva, facil y magnífic descobrert. El que vege tan clars els coses, ab aquella visió repetitiva y decidida del bon periodista, ens parla del que ho vege així també en el període més antich de la historia, de la evolució moderna de l'ànima espanyola, ab tots els seus honors y totes ses vergonyes y ses poques glories.

En Maragall, com a periodista, fou continuador den Mañé, y la seva paraula vibranta en el moment crítich de la pèrdua de les colònies, semblava tenir l'experiència del cronista de la catàstrofe y la pèrdua y la visió de l'Espanya futura.

No es estrany que en Maragall fassi vibrar la seva paraula ab sò de convenciment: en Mañé fou tal com en Maragall ens diu y tenim que llegir-la com a mirall que es de l'altre mirall d'exemples.

Tant de bó que fem recort del darrer homentat de Barcelona, y li fem memoria per tots, ab l'exemple dels nostres atres.—R.

Necrologia

Ha mort a la ciutat de Mataró, després d'haver rebut fervorosament els Sants Sagraments y la Benedicció Apostòlica, donya Francisca Fraguas y Masana de Arenas, nascuda el 1833, en Saragüera rebé una educació que sols s'aplica a les eminències, y de fragment tingué de repensar per l'insistència del públic. Se renovaren després els aplaudiments, fentse abocar moltes vegades la cortina para donar-li l'últim comiat.

A l'extranger

(DE L'AGENCIA HAVAS)

DE FRANÇA

A la Cambra de Diputats. París, 20, 8'21 nit. — La Cambra de Diputats ha aprovat, per 503 vots contra 76, el projecte de llei reorganisant els quadres y l'efectiu de la cavalleria.

D'ALEMANYA

Incendi. París, 20, 11'58 nit. — Hamburg. — Aquest vespre s'ha declarat un formidable incendi als departaments de dibuix y models dels tallers de construccions navals de Blohm (Voss).

Lo que diu en Romanones. París, 21, 10'50 matí. — El comte de Romanones, apreciand la «entente amical» manch-espanyola, ha escrit al «Excelsior» para expressar la coralitat de sentiments d'Espanya envers França, ab ocasió de la firma del tractat, entenen que aquest fet contribuirà a extènyer les relacions entre abdos països; per la conciencia de la solidaritat existent en la obra que abdos nacions tenen de realisar al Marroc y per la conveniència d'extènyer els llassos comercials que constitueixen la base més sòlida para l'amistosa inteligencia.

Un banquet. París, 21, 11'30 matí. — Le Matin diu que ahir se reuniren en fraternal banquet 150 poetes y literats francesos y espanyols, en honor den Ruben Darío, y en Paul Fort, orincos de la poesia francesa.

Govern civil

Per ara, tranquil·litat

Ahir vespre va parlar-se en el Govern civil de les noves aliances referents a un moviment revolucionari, que han sortit en alguns diaris. — Ja

CATALUNYA AL CONGRÉS

El Tractat ab França

Discurs del diputat a Corts

D. JOAN VENTOSA Y CALVELL

(Sessió del dia 16 de desembre de 1912)

El señor VENTOSA: No he pedido, señores diputados, la palabra para consultar un turno contra el tratado; esta no es la forma reglamentaria de intervención en el debate. No la he pedido tampoco para hacer gala de una competencia especial que yo no tengo, intervengo como diputado regionalista, porque este debate relativo a un tratado que fija nuestra situación en Marruecos con ello plantea una serie de problemas de orden internacional y de orden interior, y marca, por decirlo así, la situación ulterior de nuestro país. No es un debate en el cual no pueden darse de manifestar su opinión y expresar criterio todos los matices y grupos de opinión, y tiene que hacerlo también este diputado, que no por su significación y por su carácter de regionalista puede desentenderse de los grandes problemas españoles.

La intervención va a ser breve, señores, porque no gusto de molestar mucho con discursos largos la atención de la Cámara, y en segundo lugar, porque no sería oportuno a estas alturas del debate. No he de repetir la luminosa y minuciosa exposición de antecedentes que aquí se ha hecho por los oradores que han intervenido en tardes anteriores, y de un modo especial y brillante por el señor Maura, por el señor ministro de Estado y por el señor Rodés, me he de limitar a recoger lo que, en mi juicio, constituye notas y afirmaciones fundamentales, podría decir conclusiones del debate, para que sirva de base a las palabras que voy a pronunciar.

La primera afirmación común, universalmente reconocida, indiscutible, es que este tratado no viene a inaugurar una política, no es una cosa nueva, es el último de una serie de hechos que se encadenan, la manifestación última de toda una política. Y hay que declarar que esta política ha tenido por base un deseo voluntario de expansión, un deseo de grandezas, sino que la cuestión de Marruecos es un problema que ha venido impuesto a España por las circunstancias y por la necesidad; y tanto es así, que han reconocido todos que nuestra política tradicional, la que se ha procurado mantener constantemente en Marruecos ha sido el statu quo. Manifestación clara de esta política es el tratado de 1902, que representa en cierto modo la ruptura del statu quo, espontánea en nosotros, iniciada de propio impulso que encuentra en el Gobierno de España una resistencia invencible a firmarlo. Otra manifestación es el tratado de 1904, que se firma por el artículo 9.º del acuerdo de la Conferencia de Algeiras, el conflicto de Casablanca y de la Chaux, el Consorcio francoalemán de 1909, la mediación a Fez, la ocupación de Alcazar y Larache, y, por último, el tratado francoalemán de 4 de noviembre de 1911 y el que ahora estamos discutiendo.

Ya veis que me he referido brevemente a los antecedentes expuestos en días anteriores, para llegar al punto capital, la discusión del tratado. ¿Es bueno? ¿Es malo? ¿Debe votarse en pro o en contra? Esta es la cuestión planteada ante la Cámara. Al exponer el tratado, he tratado, he querido tener fundamentalmente en cuenta los antecedentes que le han motivado y que a él han dado lugar: problema impuesto a España, política que viene caracterizada constantemente por el statu quo y compromisos contraídos en los tratados anteriores del que el actual es una consecuencia que a mí se me representa como inevitable.

Se pregunta: ¿Es bueno o malo? Cualquiera que sea el juicio que de él se forme, hay que reconocer que es la única solución que tenía el Gobierno, que éste no tenía libertad de acción para hacer otra cosa, y hay que declarar sinceramente que en la esfera de acción que han tenido los negociadores, los señores que han procedido con acierto, por negación, poco frecuente en España. Se ha discutido minuciosamente si hubiera sido o no conveniente firmar el acuerdo de 1902, se ha examinado la relación de este tratado de 1902 con el de 1904, y yo creo que si se hubiera firmado el tratado de 1902, aun descartando los riesgos y peligros que pudieran inducir el ánimo del Gobierno de entonces a no firmarlo, para nuestra acción y nuestra influencia en Marruecos el resultado hubiera sido el mismo, absolutamente igual, que el que se ha obtenido ahora. Y creo esto, porque los tratados de 1904 y el actual son el resultado de toda una política, que en lo diplomático ha sido de ir a remolque de Francia, y en lo político se caracteriza por una abstención, por una inercia respecto de Marruecos.

Es un hecho, que aquí el señor Rodés puso la otra tarde de manifiesto y que no es posible desconocer por los señores que sea, que España, no sólo en los tratados, que son el papel, sino también en los hechos, que son la realidad, no ha actuado en Marruecos de una manera constante y decidida como ha actuado Francia, que no hemos cuidado de mantener una influencia en Fez atendiendo en los nombramientos de representantes más bien a consideraciones de orden burocrático que a su especial competencia y preparación en el problema de Marruecos; que no se han fomentado los intereses económicos, que no se han creado escuelas, ni instituciones de cultura. En el orden económico una cosa recordaba lo que había ocurrido con el empréstito, en el cual, después de haber recabado trabajosamente para España una participación, resultó que al poco tiempo habían emigrado todos los títulos; aquí está lo que ha pasado con el Banco de Estado en Marruecos, que incluso las mismas facultades que concedía la Conferencia de Algeiras han sido aprovechadas para mantener la influencia que podíamos tener derecho.

Todo esto es resultado de una política de años, no de este Gobierno, ni del anterior, ni del otro, sino de todos, y en ella tiene su parte de culpa la opinión pública, que no ha dedicado atención a los asuntos de Marruecos la atención que hubiera sido indispensable para dar a los gobiernos la cooperación

moral que su acción necesitaba. Por eso, atendida esta política en el orden diplomático y en el orden de la acción del Gobierno, se comprende perfectamente que, que no sólo por razón de las compensaciones que Francia ha tenido que dar a Inglaterra y a Alemania para obtener libertad de acción en Marruecos, sino también por las características de nuestra política tengamos que lamentar un retroceso, una merma constante en nuestra zona de influencia; que no en balde ha existido esta política entre las dos potencias, la seguida por el Gobierno español, de inercia, de abstención, y la seguida constantemente por el Gobierno francés, de una orientación perfectamente definida, de fomento de intereses, de creación de instituciones de cultura, de extensión constante de su influencia moral, social y económica. Por ello, por tratar de hechos anteriores en que todos los gobiernos, oposiciones y opoñentes, con mayor o menor grado de responsabilidad, no puede con justicia dirigirse ningún cargo a los negociadores de ahora por razón de las mermas territoriales que en nuestra zona de influencia resultan en el tratado que se discute.

El tratado puede examinarse desde los puntos de vista: en el que es esencial, en el mismo, y en su desarrollo y detalles. En lo que es esencial en sí, en lo que ha de determinar si debe o no aprobarse, yo no comprendo cómo puede sostenerse el criterio de votar en contra. No lo comprendo, pues el mismo señor Rodés, que la otra tarde sostenía un criterio de abstención al hablar del tratado de 1902, no sostenía ese mismo criterio después de dicho tratado, hasta el punto de que dirigía cargos a los negociadores por no haber intervenido de una manera más activa y constante en negociaciones posteriores y por no haber tenido una política de mayor intervención en Marruecos. Y yo en ello, perdón S. S., veo una incongruencia, porque el voto en contra del tratado actual equivale a desmentir el antecedente del de 1904, a proclamar la bancarrota de nuestros compromisos solemnes y ponerse en contradicción con los cargos dirigidos al Gobierno por la intervención en las conversaciones preliminares del convenio francoalemán de 1909.

Esto por lo que se refiere al tratado en su esencia. En cuanto a su desarrollo, en el tratado desde tres puntos de vista: desde el punto de vista de que merma la zona de influencia reconocida por tratados anteriores; desde el punto de vista de la igualdad económica o de puerta abierta que proclama el tratado y desde el punto de vista de su redacción o interpretación y de los detalles del mismo.

Desde el punto de vista de mermas en la zona de influencia que se asigna a España, creo, como dije de un modo definitivo el señor Maura y Gamazo, que si ha habido que resignarse a dolorosas amputaciones, hoy en el tratado, en cuanto a territorio, todo lo que puede ser esencial para las conveniencias y para las necesidades de España.

Respecto a la igualdad económica, es forzoso reconocer, discutiendo leal y sinceramente, que no es en este tratado, que nace el criterio de igualdad económica, que esta igualdad económica viene ya impuesta por todos los tratados anteriores, y que no es exclusiva de Marruecos, sino que es condición que hoy se impone a todos para la ocupación de territorios coloniales, que ha tenido que aceptar Italia para su acción en la Libia; que tuvo que aceptar, aunque limitada, Francia en el Dahomey, por ejemplo. Por consiguiente, a este criterio de igualdad económica, forzosa y necesariamente teníamos que acomodarnos. Pero sobre esta igualdad económica hay un hecho, respecto al cual yo creo que puede contestarse con unas palabras de Thiers, cuando le interpelaban acerca de la acción y colonización de Francia en Argel: «Estas grandes cuestiones nacionales no pueden resolverse por medio de la aritmética en el mundo.» Es lo mismo que, con otras palabras, indicaba la otra tarde el señor Maura y Gamazo, diciendo que la cuestión de Marruecos no es un negocio; que vamos a Marruecos porque no tenemos otro remedio, y que lo que hemos de procurar es evitar, o aminorar al menos, las cargas y los gravámenes que podría implicar esta nuestra acción obligada y necesaria.

Por otra parte, señores diputados, que esta base edificó nuestra reconstitución interior. (Muy bien, muy bien.) Realmente, nuestro pueblo es un pueblo de disciplina, de revoluciones y de guerras, poco apto para una acción continua; pero estos defectos no existen sólo para esta acción modesta exterior que ahora nos vemos obligados a realizar; son defectos que es preciso tener también en cuenta en nuestra vida interior. Y yo no puedo olvidar, cuando se habla de los inconvenientes de nuestra expansión, que, precisamente en el siglo XIX, ha coincidido con nuestro aislamiento y con la ausencia absoluta de toda vida exterior en España un período de pronunciamientos, de guerras civiles y de revoluciones, cuyas consecuencias han sido más funestas para el pueblo español, aun en el orden económico, que los desastres y los errores anteriores.

Por otra parte, señores diputados, estos mismos argumentos han sido alegados en todos los países; no son exclusivos de España. A mediados del siglo XIX se preconizaba en la propia Inglaterra, por los partidarios de la escuela de Manchester, el abandono de las colonias; en Francia, en la primera mitad del siglo XIX, Berryer interponía al Gobierno por las consecuencias desastrosas que había de tener para la economía francesa la colonización

empezada en Argel; y no habíamos de las interpeleaciones que se dirigieron contra Jules Ferry con motivo del establecimiento del protectorado francés en Túnez. Y, sin embargo, ya lo veis, señores diputados, las profecías no se han cumplido, y ni Francia ni Inglaterra deploran hoy las consecuencias de su política.

Se me dirá que las circunstancias son muy distintas, que no hay paridad entre la situación de aquellos países y la de España. Desgraciadamente es verdad; pero yo no cito estos antecedentes y recuerdos para establecer paridad de ninguna clase; los cito únicamente para demostrar que, aun no considerando nuestra acción en Marruecos como un negocio, si la ejerciéramos de modo debido, si el Gobierno procede con la prudencia, el vigor y la continuidad que son condición indispensable del éxito, los esfuerzos pueden tener su compensación y los sacrificios ser productivos.

No es que yo me asalten, señores diputados, temores y dudas. Realmente, nuestra acción pasada no es una garantía para nuestra acción futura; yo no olvido que existe en el idioma castellano una palabra de exportación: la palabra conquistadores. En cambio, no es de exportación la palabra colonizadores, que no se encuentra en castellano en ningún libro extranjero. Pero el pasado ha de ser lección, no causa de que nosotros mismos nos condenemos a esterilidad irremediable en el futuro. Inspirándonos en el pasado y mirando al porvenir, hemos de escoger entre dos políticas distintas: la política de penetración, si no pacífica, acompañada sólo de la fuerza indispensable para que sea efectiva, y la política de conquista; el régimen civil y el régimen militar. Es este el momento de escoger entre estos dos caminos.

Yo entiendo que sería verdaderamente temerario dejar el régimen de penetración, con todas sus lentitudes, con toda su prudencia, por un régimen de conquista, que nos expondría a peligros inmensos, abriendo un abismo en el que todo, el régimen y aun el país, podrían sepultarse. Con una opinión tan imprecionable como la opinión española, tan poco preparada para el problema africano, pedir sacrificios de hombres y de dinero que no parezcan al país absolutamente indispensables, para llegar a provocar una exposición, formada de indignación popular, juntada a todas las clases sociales en violenta protesta.

El Gobierno tiene que desarrollar, a mi juicio, su acción en dos órdenes diferentes: uno internacional, otro nacional. En el primero tenemos un tratado, cuyo resultado depende, en gran parte, de su aplicación, y su aplicación depende, como he dicho antes, del criterio con que le apliquen las dos altas partes contratantes; pero, en la acción interior, el criterio que me inspira es que desaparezcan todos los resquemores, los resentimientos vivos originados entre España y Francia en el período de discusión y de regateo del tratado, y procurar una colaboración, no sólo de los dos Gobiernos, sino también de los intereses económicos franceses y españoles para desarrollar de acuerdo y en armonía las dos cosas. De este modo, yo creo, a pesar del principio de igualdad económica, la preponderancia que a Francia y España reconocen los tratados no habrá de tardar en traducirse en preponderancia económica.

Y en el orden interior creo que la acción del Gobierno ha de ser de organización muy meditada, prudente, ordenada, que se manifieste no sólo en la organización de Marruecos, sino también en la adopción de todas aquellas medidas legislativas y de gobierno que faciliten el mejor aprovechamiento de los resultados del tratado, y coloquen a los españoles en situación de poder competir en el mercado marroquí con los demás países.

El otro día el señor Rodés, con gran desino adreito, hablaba aquí de lo que debía ser el aspecto del tratado, hablo de la necesidad de armar a nuestro país para la exportación, refiriéndose a dos proyectos de ley aprobados por el Congreso y pendientes de discusión en el Senado: el de admisiones temporales y el de depósitos francos, de una grandísima importancia para el fomento de los intereses mercantiles de España en Marruecos. Yo creo, coincidiendo en absoluto con el señor Rodés, que sería altamente conveniente, incluso para la misma popularidad del tratado entre los elementos productores, popularidad que es la primera condición del éxito, que coincidiera la aprobación del tratado con la aprobación de esos proyectos de ley, que han de ser base de la expansión y aprovechamiento de sus resultados.

En otro aspecto, es preciso, para evitar protestas de la opinión, además de ser ello de justicia y de alta conveniencia, que para la ocupación y las operaciones militares que tal vez se deban efectuar en Marruecos para la efectividad de nuestra acción, no se emplee el ejército metropolitano, porque ello daría lugar a inconvenientes: el primero, que se exigen sacrificios que le parquen al pueblo injustos, que son realmente injustos cuando son permanentes; y en segundo término, porque los generales, jefes y oficiales y los mismos soldados no tienen la preparación, la especialización indispensable para la mayor eficacia militar y sobre todo para el uso de una arma completamente, en lugar de un obstáculo, para la acción económica y cultural. Esto es lo que ha buscado constantemente Francia por medio de su ejército colonial; esto es lo que tiene que hacer España también, si quiere sacar provechosos resultados de su acción.

Y voy a terminar, señores diputados. El otro día el señor Maura y Gamazo nos hablaban con argumentos de gran fuerza de nuestra orientación en la política exterior, de la situación de España en la política mundial. Yo, encontrando acertada la orientación que señaló, no digo, no tengo dudas para decir hasta dónde podemos llegar, ni por qué medios; lo único que en este momento afirmo, porque es hijo de un convencimiento muy sincero, es la necesidad de que se procure que exista en España, de una manera firme y constante, un ideal exterior, que sea punto de convergencia de los hombres de distintas ideas y de opuestas tendencias, que sea un campo neutral en el cual podamos descansar de las luchas de nuestra política interior, llenas de apasionamientos, de personalismos, de pasiones, de violencias y de injusticias, porque este será el medio de que se fortalezcan los vínculos de solidaridad nacional, los vínculos de patriotismo, que son, aun antes que las mismas escuelas, antes que la riqueza y el ejército y la marina, antes que todo, la base sobre la cual se asienta la fuerza y la grandeza de los pueblos. (Muy bien, muy bien.)

Políticas

Varia

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

DE UN EXTREMO A

OTRO DEL MUNDO,

los Médicos recomiendan

la EMULSIÓN SCOTT

La experiencia de los Médicos del mundo entero demuestra que ninguna Emulsión iguala en calidad de ingredientes ni en eficacia para curar al remedio con una reputación de 37 años

EMULSIÓN SCOTT

Esta es una combinación de aceite de hígado de bacalao con hipofosfatos, agradable al paladar, que enriquece la sangre, alimenta al cuerpo y da la fuerza necesaria para vencer las enfermedades y la debilidad general. Los médicos la recomiendan tanto para adultos como para niños en casos de

DEBILIDAD GENERAL ANEMIA ENFERMEDADES ESCROFULA BRONQUITIS DEL PECHO Y DE LINFATISMO Y TODAS LAS DEL GARGANTA

Una muestra gratis le será enviada por D. Carlos María Calle de Valencia, 333, Barcelona, a cambio de 75 cént. en sellos para el franqueo.

NOTICIES

DE BARCELONA

Dinámica atmosférica

El temps per a demà a l'Europa central i meridional.

La tempesta de la illa de Madorà va arribar ahir a l'estret de Gibraltar, ab mar grossa i plujades cap al Mediterrani inferior. Per la seva acció les nuvolades del Mediterrani superior se llenaven sobre les costes de Catalunya i Valencia, ab ruixades, algunes abundoses.

Com de costum, faltan els telègrafs de l'Atlàntic, que fa temps fan difícil la seva tasca; tant, que molts dies la predicció es tan empírica com la de Madrid. Allí en tenen prou semblant que fan ciència. Quatre ratlles damunt d'una carta i tres adjectius com «tiempo inseguro» y «vientos variables», y la maquineta la rutlla.

La tempesta d'Andalusia demà desendollarà en el Mediterrani interior ab onades y plujes que arribaran a les costes espanyoles del superior, sense determinar la importància del desequilibri ab relació a Catalunya i Valencia.

D. PUIG.

Paraigües Cardús

En la Oficina de construccions civils de la Diputació provincial, situada en la Plaça de Sant Miquel, número 3, segon, primera, s'admetran tots els dies hàbils de deu a una y de tres a sis, fins el 5 de janer pròxim inclusiu, les proposicions que s'presentin per al suministro de mantes per a pavimentar la galeria del primer pis del pati de Sant Jordi, tres sales y el pati dels Taroners de l'antiga Audiència. El plech de condicions per al concurs se troba de manifest en la esmentada oficina.

Neurastenia, anèmia, debilitat general, s'curació al Migenol. Demanda farmacies.

RAY

Dels Mages d'Esquadra. Els de Santa Maria de Coró han detingut a una dona per haver lesionat a cope de pedra a una vèhina.

Els de Palaudrera van denunciar a un pastor per invadir propietats ajenes.

Els de Prats de Rey van capturar a un vèhí per agredir y lesionar a un aler.

Els de Vilassar van posar a disposició del jutge, a un subjecte de les Corts de Sarrià per haver pres d'un hort 40 kilos de canonada de plom.

Cistells (paniers) arreplegats pera regals. Els més elegants, a preus corrents, en el «Royal», R. Estudis, 8.

Exquisit turó de Montlimach, a 1 pesseta la barra. Royal, R. Estudis, 8.

Dies noyes de 24 y 28 anys, vèhines del carrer del Robador, enemistades per culpa d'un galán que no té criteri fixe, toparen y s'esgarraparen ab entusiasme.

Al sentir els xiscles, acudí la mare d'una d'elles y ajudà a sa filla, ab qual reia l'altra va quedar feta una òstima.

Al carrer de Sant Fruitós, d'unes vèhines de la mateixa casa també estaven enemistades, y al anar una d'elles a entrar a la escala sortí l'altra de trasbanc, la tirà a terra y la trepitjà ab tanta afició que no semblava sino que trepitjà rabuts.

L'agència sortí del tripijoch ab contusions d'importància al ventre y fou curada al dispensari, essent l'agressora posada a disposició del jutge.

Colors permanents son els mobles de jonch esmatat. F. P. Gracia, 115.

Regal (Paquetes de Nadal) d'una preciosa cartera calendarí que les senyores «Hijos de Fernando Rus», S. en C., Sant Pau, 88, fan a tots sos favoritzadors de turrons, vins, xampans y licors, qual compra excedirà de 5 pessetes.

El Sindicat Unió Professional d'Obrers del Ram de l'Aigua ha organitzat una conferència pera demà, diumenge, a les deu del matí, en el local social, Bruch, 49, baixos, i en la qual el president de la Unió exposarà la conveniència de la veritable pau que necessiten els obrers, a fi de no veure's en la misèria, que es hont els portarien les revoltes social-revolucionaries y els medis de veritable associació que es la que ha de portar la completa armonia entre capital y el treball.

A ESPANYA no hi ha casa que tingui un assortit d'abricats pera senyores y nenes com els Magraters EL BARATO. Visiten els aparadors de dita casa.

Fins turrons de totes classes; preus corrents. «Royal», R. Estudis, 8.

Faisans (oos) legítims de Fontainebleau, arribarà una expedició demà, 22 de desembre, en el «Royal». S'admeten encàrrecs.

Demà, diumenge, a dos quarts de cinch de la tarda, a l'Ateneu Autonomista del districte VII, hi haurà un festival beneficent a càrrec de l'Esbarri Folklòric de Catalunya, ab la cooperació de la Cultura Musical Popular.

Shi cantarà o ballarà segons el següent programa:

Salutació, pel director de l'Esbarri; «La caputxeta roja»; «L'Hereu del rey Martí»; «L'Esquerrama»; del Pallars; «Contrapàs-Xinxina»; del Pallars; «L'Esquerrama»; d'Espanya; «La Filadora»; «Lo Parlat»; d'Espanya; «Prometeu»; «Lo Sonni de Sant Joan»; «Lo Mesure»; «Ballet de Folgaroles»; de Folgaroles; «A la voreta del mar»; «Dances de Castellterçol»; «L'Hereu Riera» y sardanes.

Citadines ferro, venda: Dalmau Oliveras. Ahir matí van entrar al Palau Episcopal el president y el secretari del Ins-

La experiencia de los Médicos del mundo entero demuestra que ninguna Emulsión iguala en calidad de ingredientes ni en eficacia para curar al remedio con una reputación de 37 años

EMULSIÓN SCOTT

Esta es una combinación de aceite de hígado de bacalao con hipofosfatos, agradable al paladar, que enriquece la sangre, alimenta al cuerpo y da la fuerza necesaria para vencer las enfermedades y la debilidad general. Los médicos la recomiendan tanto para adultos como para niños en casos de

DEBILIDAD GENERAL ANEMIA ENFERMEDADES ESCROFULA BRONQUITIS DEL PECHO Y DE LINFATISMO Y TODAS LAS DEL GARGANTA

Una muestra gratis le será enviada por D. Carlos María Calle de Valencia, 333, Barcelona, a cambio de 75 cént. en sellos para el franqueo.

NOTICIES

DE BARCELONA

Dinámica atmosférica

El temps per a demà a l'Europa central i meridional.

La tempesta de la illa de Madorà va arribar ahir a l'estret de Gibraltar, ab mar grossa i plujades cap al Mediterrani inferior. Per la seva acció les nuvolades del Mediterrani superior se llenaven sobre les costes de Catalunya i Valencia, ab ruixades, algunes abundoses.

Com de costum, faltan els telègrafs de l'Atlàntic, que fa temps fan difícil la seva tasca; tant, que molts dies la predicció es tan empírica com la de Madrid. Allí en tenen prou semblant que fan ciència. Quatre ratlles damunt d'una carta i tres adjectius com «tiempo inseguro» y «vientos variables», y la maquineta la rutlla.

La tempesta d'Andalusia demà desendollarà en el Mediterrani interior ab onades y plujes que arribaran a les costes espanyoles del superior, sense determinar la importància del desequilibri ab relació a Catalunya i Valencia.

Neurastenia, anèmia, debilitat general, s'curació al Migenol. Demanda farmacies.

RAY

Dels Mages d'Esquadra. Els de Santa Maria de Coró han detingut a una dona per haver lesionat a cope de pedra a una vèhina.

Els de Palaudrera van denunciar a un pastor per invadir propietats ajenes.

Els de Prats de Rey van capturar a un vèhí per agredir y lesionar a un aler.

Els de Vilassar van posar a disposició del jutge, a un subjecte de les Corts de Sarrià per haver pres d'un hort 40 kilos de canonada de plom.

Cistells (paniers) arreplegats pera regals. Els més elegants, a preus corrents, en el «Royal», R. Estudis, 8.

Exquisit turó de Montlimach, a 1 pesseta la barra. Royal, R. Estudis, 8.

Dies noyes de 24 y 28 anys, vèhines del carrer del Robador, enemistades per culpa d'un galán que no té criteri fixe, toparen y s'esgarraparen ab entusiasme.

Al sentir els xiscles, acudí la mare d'una d'elles y ajudà a sa filla, ab qual reia l'altra va quedar feta una òstima.

Al carrer de Sant Fruitós, d'unes vèhines de la mateixa casa també estaven enemistades, y al anar una d'elles a entrar a la escala sortí l'altra de trasbanc, la tirà a terra y la trepitjà ab tanta afició que no semblava sino que trepitjà rabuts.

L'agència sortí del tripijoch ab contusions d'importància al ventre y fou curada al dispensari, essent l'agressora posada a disposició del jutge.

Colors permanents son els mobles de jonch esmatat. F. P. Gracia, 115.

Regal (Paquetes de Nadal) d'una preciosa cartera calendarí que les senyores «Hijos de Fernando Rus», S. en C., Sant Pau, 88, fan a tots sos favoritzadors de turrons, vins, xampans y licors, qual compra excedirà de 5 pessetes.

El Sindicat Unió Professional d'Obrers del Ram de l'Aigua ha organitzat una conferència pera demà, diumenge, a les deu del matí, en el local social, Bruch, 49, baixos, i en la qual el president de la Unió exposarà la conveniència de la veritable pau que necessiten els obrers, a fi de no veure's en la misèria, que es hont els portarien les revoltes social-revolucionaries y els medis de veritable associació que es la que ha de portar la completa armonia entre capital y el treball.

A ESPANYA no hi ha casa que tingui un assortit d'abricats pera senyores y nenes com els Magraters EL BARATO. Visiten els aparadors de dita casa.

Fins turrons de totes classes; preus corrents. «Royal», R. Estudis, 8.

Faisans (oos) legítims de Fontainebleau, arribarà una expedició demà, 22 de desembre, en el «Royal». S'admeten encàrrecs.

Demà, diumenge, a dos quarts de cinch de la tarda, a l'Ateneu Autonomista del districte VII, hi haurà un festival beneficent a càrrec de l'Esbarri Folklòric de Catalunya, ab la cooperació de la Cultura Musical Popular.

Shi cantarà o ballarà segons el següent programa:

Salutació, pel director de l'Esbarri; «La caputxeta roja»; «L'Hereu del rey Martí»; «L'Esquerrama»; del Pallars; «Contrapàs-Xinxina»; del Pallars; «L'Esquerrama»; d'Espanya; «La Filadora»; «Lo Parlat»; d'Espanya; «Prometeu»; «Lo Sonni de Sant Joan»; «Lo Mesure»; «Ballet de Folgaroles»; de Folgaroles; «A la voreta del mar»; «Dances de Castellterçol»; «L'Hereu Riera» y sardanes.

Citadines ferro, venda: Dalmau Oliveras. Ahir matí van entrar al Palau Episcopal el president y el secretari del Ins-

POLÍTICAS

Varia

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

El club Montanyenc, en la junta general extraordinaria celebrada el 16 del corriente, acordó desahuciar de la Unión Catalana.

INFORMACIÓ PARLAMENTARIA

(PER TELEFON)

Senat

Madrid, 20, 9'15 nit.

Se posa a discussió el dictamen sobre el projecte de ratificar el tractat franco-espanyol.

El senyor SANCHEZ DE TOCA consuma el primer torn en contra.

Comença dient que si alguna censura dirigís que donés lloch a rectificació la donaria desseguida que se li demanés.

Dedica grans elogis al senyor Silveira.

La història de lo que ocorregué ab el tractat de 1902 i posa de manifest la difamació del senyor Silveira de què el Marroch aillat no era res, que no's podia mantenir sense l'estatut qu'el que si no's resolvia en nostre favor aquest estatu quo se resoluria en contra.

Afegeix que quan el senyor Silveira vingué de firmar el tractat de 1902, pensà en fer i digué que si no's sentia mantenir no debien admetre'm.

Diu que aquest tractat està molt clar, encara que considerat aillat és un impossible; però aquest tractat marca una orientació política d'Espanya, que ell no ha de censurar ni aplaudir.

Elegia als negociadors, si bé no estàn les coses apassionades per jutjar les definitivament, creient que no han pogut fer més. Potser més avant pugui trobarse algun consens per abatre la guerra i aconseguir més.

Hi ha que tenen en compte les condicions en qu'els negociadors trobaren la qüestió, per lo que són dignes d'elogi.

Dedica frases de gran elogi al senyor Maurya i Gamazo dient que ningú podrà dir més en l'assumpte.

Clar és que queden algunes coses incòntestades pel ministre en lo que's refereix a la part econòmica i financeria, que potser no convinguin a n'altres.

Diu que donant tots per descomptat que la situació del Marroch era insostenible, no obstant creu que no's devia tractar tan precipitadament.

Declarà que no es culpa, sinó que's han portat a remolch els països forts. Aduedeix al canvi de Govern den Delassé quan s'ens feu referment. La culpa, donchs, no és d'Espanya.

Am bé, però creure fruits pràctics d'aquest tractat li ha que fer un poch l'examen de consciència, fent una lliquidació del passat per saber lo que hem de fer en lo successiu.

Nostra aluminiació l'hem pagada bé, perquè creiem que aquesta qüestió podia resoldre's ab una conversa a soles entre Espanya i França, i avuy no's pot fer això. És cert que França té reconeguda, però hi ha que comprendre que per bones que fossin nostres relacions no podia resoldre's això aquest assumpte. Ja en Bismark cregué que no podia fer-se res sense la Triple Aliança i bé s'ha vist.

Diu que lo que no's convenia era conversar a soles ab França. Gràcies a la intervenció d'un tercer hem tingut una conversa més serena.

La base de la negociació establia en la integritat del Marroch b'la sobirania del Soldat; però això no fou bastant en l'imperi otomà en altre temps, i al Marroch no pot fer-se això perquè no se sab p'nt com la geografia ni el Soldat de què es sobira, car fins en el terreny de la consciència, ab ter son imperi prementant, la seva sobirania és mesquina. En temps den Muley Hassan a'o's cingueré això, però aquest imperi s'anomenava llibre.

Quines ventajies, donchs, no portaria aquest tractat? Déu sab a qu'ens compromet, car sempre qu'ens hem portat en contacte ab els mahometans hem anat al caos, i es que la societat del Magreb és incompatible, antitètica, a nostra societat. El Soldat cobra sois les càrregues coràniques, administratives i contributives, però no l'legisla, lo qual es contrari a la societat europea. La Cambra guarda quasi silenci, a petar d'estar quasi plena.

El que llegia sobre la propietat no el Soldat del Marroch, y no obstant ens han vingut per això tan greus perjudicis. Per lo tant, es de conseqüències enormes per a nosaltres aquest tractat.

Però ademés li ha altra cosa que ha donat més afan al ministre d'Estat: la integritat del Marroch, que no pot ser, però un nom fantàstic, com el de Jelfa, que es lo contrari de lo que's devia haver fet. Lo essencial per a nosaltres es que tan sembla més el Jelfa com el Soldat. Més ventajós ens hauria sigut anomenar les coses com son. Però ens hem aplegat al conveni de França i Anglaterra, hont s'establix que si s'albera el statu quo una part del Marroch, que no's pot dividir.

Parla del tractat de 1902, que té la resultat de més passiu. Per això el Govern no volgué fer res sense consultar ab els quefcs de les minories i tot contestaren que devia tractar-se ab França. En aquest tractat quedà reconeguda per unanimitat la sobirania al Marroch.

Després sens presentà una gran oportunitat que l'Acta d'Algeiras. El negociador trobava circumstàncies propícies per aclarir lo que fos precís i podia haver-se fet abans de contraure compromisos favorables a França.

Després d'Algeiras vingueren les dades de Casablanca, oportunitat per veure quina era la manera de procedir. No s'ha d'obidar que Casablanca fou abans de l'Acta d'Algeiras port de la quafada espanyola, y per aquest fet degué examinar-se detingudament la qüestió. D'allí resultà lo de Uxida a lo que serví de pretext lo de Casablanca, hont s'hi moros ferren lo que es de tots sab, perquè un contractista arrancà les llores dels sepulcres per fer el paviment del port.

El senyor MAESTRE.—Això fou a Jany.

El senyor SANCHEZ DE TOCA.—Això fou a Casablanca, y donà lloch a la primera guspira de la guerra de 1909 per no haver reprovat sa conducta.

Podia haver tingut policia insensibla per evitar tals successos, però a la fi se prengué la determinació d'anar a la guerra, y no cal desvirtuar.

En 1908 aquesta mateixa copidació portà lo del Rif.

Passa a ocupar-se del capítol que anomena d'agraris, perquè si no no's fessin d'arx i no enumeressin els agerats que's han interès ens tindríem per apòcatis y ens amargaríem els cors ab llumiliacions.

En 1909 el nostre embaixador a París se trobà d'improvis ab la no l'lecció de que s'anava a firmar un conveni de consociació entre França y Alemanya. Això era el 6 de febrer y el 9 se firmà el conveni, lo qual fou una gran sorpresa, trobant-se nostre embaixador davant d'una auba boreal. Rumors.

Reclamà el nostre embaixador. Com si no hagués reclamat. La varen dir: Havíem renyit, però's hem reconciliat en aquest diàlech.

Però encara mai sorpresa que la nostra foto la dels elements agnadors del partí colonial francès, que's portava b'ndat.

Allavors se deslligaren totes les copidies, y quan arribà moment en que's pogué poder operar llurament se des-

posaren an això sense comptar ab ningú. Se trobà allavors Espanya en un moment en que si haguéssim operat, tot hauria canviat y s'hauria fixat nostra posició geogràfica al Marroch.

Afegeix que en aquest qüestionari el Govern francès ha seguit una política desastrosa d'expansió. Exposa raonaments d'altis funcionaris anglesos per a provarho.

Un de nostres maiors empenyes—diu—ha de ser reconèixer aquesta mala política francesa. El major èxit del tractat ha sigut recuperar Larache y Alcazarquivir, però'l triomf li ha que donar-li a qui lo mereixi, y en aquest cas el triomf ha sigut del Rey, per una intuïció seva, y li ha que reconèixer que aquests territoris son una atalaya inexpugnabile per a nostre p'tvenir al Marroch. (Murmurs d'agraci.)

Gràcies an això, en el tractat hem conseguit tot lo que podíem conseguir. No deu queixar-se'l Govern de la falta d'assistència de la opinió pública, car aquesta's queixa ensemps del silenci del Govern en aquest punt; però lo essencial d'aquest tractat es saber que en la zona espanyola com en la francesa la sobirania és la mateixa y pot operar igual; qu'el Jelfa es com si fos el Soldat; qu'els drets d'Espanya y França son iguals, essent això així, ben vingut sia el tractat.

Afegeix que convé hi hagi per lo futur una política internacional més senzilla.

Els pobles no segueixen la política que volen sino la que's factors imposen y en aquest cas el principal factor es la geografia.

Es precisa que en materia de política interior la península sencera estigué d'acort per a que no's succeïxi lo que fins aquí; que han surgit divergències que's han perjudicat molt.

Diu que en 15 anys França ha rebut 17 mil milions de francs, que lo futur de la seva política al Marroch y així se veu que's troba en un estat tan anormal que si el Banc de Rússia fallés vindria per a ella un cataclisme. Per això quan ha tractat ab Anglaterra ha sabut sotmetre's.

Diu que precisa que sortim d'aquest reculliment anterior que més sembla un perdider, devent copiar-se de la política exterior, fent lo possible per a assegurar-nos com potencia. Per això es precis crear interessos marítims, car de haverlos tingut serien nostres els interessos anglesos y estaríem dintre de la Triple Aliança.

Ara es menester esborrar les ferides de nostres topades ab França y tornar a la cordialitat que ab ella tinguerem la tres o quatre anys, encara que no pot fer-se un pacte de família, com en la pau de Basilca. Creu que'l Govern es el primer que deu tenir opinió en el p'tvenir del Marroch y de no tenir-la diré que's produirà malament. No deu esperar que'l poble l'orienti, perquè el Govern té el dever de dirigir-lo y orientarlo.

El senyor Canalejas havia ofert que quan vingues aquest tractat al Parlament, portaria'l programat per lo futur al Marroch y a fe que li ha bon contrast en la trista coincidència de que sembla que lo únich que hem de fer allí es lo que's consigna en la base 12 del presupost per a acció d'Espanya al Marroch. Si no es així, es bon poch.

Precisa que li hagi més elasticitat, qu'el Govern digui lo que va a fer. No veu com a França, abans de discutir tractats a les Cambres, ja en Lyautey li ha marcat el seu programa per al futur del Marroch?

El que dirigixen l'opinió son els que han de marcar aquest programa. Ja poch—diu—se'm van acostar alguns individus que volien constituir una associació semblant a la Lliga Marítima, per portar certes indústries al Marroch, consultant lo que devien fer; però com que desconecia's els propòsits del Govern, no valgué poder aconsellarlos. Lo important, donchs, es saber lo que s'ha de fer. Els interrogants no's poden contestar ara, y el tractat està ja liquidat.

El senyor LOPEZ MORA li contesta en nom de la comissió, dient qu'el senyor Sánchez de Toca no ha impugnat el tractat, sinó que li ha donat una magnífica conferència de política internacional, per lo que poch té que contestar. (Abandonen la Cambra molts senadors. L'orador parla en veu tan baixa que no arriba a la tribuna.)

Manifesta que es precis reconèixer que ab aquest tractat s'ha conseguit lo que se podia obtenir per a nostres necessitats d'expansió y això ja es suficient per a aclarir.

Diu que les relacions entre França y Anglaterra foren distintes de les nostres ab França. Heu-aquí perquè la negociació ha tingut que portarse de distinta manera.

El senyor SANCHEZ DE TOCA replica.—No he dit que no devia tractar-se en 1902, sinó que no devia tractar-se a soles entre dos, que sempre s'hi perill.

Insisteix en que's va cometre un gran error en no haver-se aprofitat dels moments anteriors al tractat de Algeiras, quan haguérem pogut marcar les línies de nostre territori.

Afegeix que té més importància un estatu quo que totes les sobiranes, y nosaltres devíem haver-lo mantingut, ja que's no a conellaren, les potències. Potser no pagui dir, perquè fèrem aquesta rectificació y per això no ho pregunto.

Manifesta que un Soldat segregat, expoliat, no pot tenir sobirania. Com anàvem, donchs, a tractar ab ell? Es clar que no's rectifica aquest criteri? Es clar que com no estich informat de les intencions d'aquest tractat faig aquestes preguntes per a que se'ls contesti, si pot y no sab el senyor López Mora, perquè així quedaria tot aclarat.

El senyor LOPEZ MORA rectifica breument.

Se sospèn aquest debat y el Senat passa a reunirse en seccions.

Remuda la sessió, se dona compte del resultat de les seccions.

Se declara l'urgència de l'aprovació del projecte creant un registre de la propietat dels Borge's Blancs.

Se llegeix el despatx ordinari y l'ordre del dia y s'aixeca la sessió a tres quarts de vuit.

Congrés

Madrid, 20, 9'15 nit.

El senyor AMADO.—La majoria de les contestacions que vaig rebre foren favorables an aquesta justa aspiració dels dignes quefcs y oficials del exèrcit.

Llegeix paràgrafs d'un discurs del senyor Mores, essent president del Consell, en els que elogia la escala fundada en la magistratura y estableix un paral·lel de com se trobava aquesta al vore y com se troba ara l'exèrcit.

Califica de defectuosa la organització militar que no serveix per a paup'ria ni per a pau, assegurant que's destina en temps de guerra se conseqüen ab la influència, recomençant se més al que va a paup'ria que al desgraciat que pert a la vida en el compliment del seu dever.

Censura l'actual sistema de recompenses y s'hi oposa al voluntariat de la oficialitat en paup'ria.

També censura l'hebreu sistema de

movilització, atribuint an això els èxits dels exèrcits búlgars.

El PRESIDENT li pregunta si el seu discurs va a ser l'loch, car van a transcorrer les hores reglamentàries.

El senyor AMADO.—Me falten les tres quarts parts del meu discurs.

El ministre de la GUERRA manifesta qu'el Govern hauria desiat contestar tot seguit, y això ho fa constar, el Consell hauria de ser un debat.

Ordre del dia.—Se posa a debat el dictamen de la comissió de gràcies y pensions concedint-ne una a les nites de don Joan Antoni Fabregas.

El senyor NOUGUES s'hi oposa a l'aprovació d'aquest dictamen per estimar que deu portarse al Parlament una llei aplicable a tots els casos anàlegs.

El ministre de la GOVERNACIÓ accepta la idea y diu qu'el Govern se preocupa d'això.

S'aprovà'l dictamen.

Jural' el càrrec de diputat per Canaries don Félix Benítez de Lugo.

Se vota per boles, definitivament, les següents pensions: Una a la vida y filla del comandant d'enginyers don Félix López Pérez; un'altra a la filla de don Joaquín Castañeda, a la vídua y filla del capità don Antoni Ripoll, a don Francisco Cubado y a les nites de don Joan Antoni Fabregas, quedant concedides per boles blanques.

S'aprova un dictamen de la comissió mixta, declarant d'utilitat general el ferrocarril de Avila a Salamanca, y un altre de la comissió de presupuestos sobre el projecte de ley de concessió de crèdits extraordinaris important 294.842 pessetes als presupuestos de Governació y Gastos de les Contribucions y Rendiments públics.

Se posa a discussió el dictamen de la comissió de presupuestos, novament redactat, regulant els serveys administratius relatiu al projecte de ley presentat pel ministre d'Hisenda.

El senyor SUAREZ INCLAN llegeix l'ordre primer redactat novament y que afecta als serveys del Estat Major Central.

El senyor PEDREGAL, LLOSAS y SALILLAS se mostren conformes ab la redacció del article.

El senyor MARTIN SANCHEZ diu que ab la nova redacció desapareix el Estat Major Central, mostrantse contrari an això.

El ministre de la GUERRA diu que ja va portar a la Cambra la supressió total d'aquest cos, per créure'l absolutament inútil, per lo que no cab interpretació an aquest article.

Rectifica el senyor MARTIN SANCHEZ.

El senyor ESPADA demana algunes aclaracions que li donà'l ministre de la GUERRA.

Rectifiquen els senyors ESPADA y MARTIN SANCHEZ, contestant-los per la comissió el Sr. SUAREZ INCLAN.

El senyor BERGAMIN demana qu'el retir l'article primer de la ley.

Li contesta'l ministre de la GUERRA y els conservadors demanen votació nominal, aprovant-se per 85 vots contra 20.

Sens discussió s'aprova fins a l'article quart.

Al quint hi formula una esmena el senyor PEDREGAL, referent a la forma de nomenar recaudador d'Hisenda.

El senyor PEREZ OLIVA li contesta per la comissió.

El senyor PEDREGAL rectifica y el ministre d'Hisenda diu qu'els recaudadors son persones de gran confiança del ministre que té la llibertat facultat de nomenarlos.

El senyor ESPADA prega al president de la Cambra li reservi la paraula per a demà.

El senyor MORET diu que lamenta no poder accedir a la petició.

El ministre d'Hisenda fa resum del article.

Al intentar aprovar-lo, el senyor ESPADA demana qu'els comp'ls número de diputats y la presidencia suspèn la votació.

S'aprove'n vari's dictamins y s'aixeca la sessió a les nou menys deu minuts.

Municipi

El jutjat de Sabadell, de resultes d'una demanda presentada per uns regants y usuaris d'aigua de Santa Coloma, Sant Adrià y Badalona, condemnà a l'Ajuntament a no fer ús dels pous de Montcada, pagar als reclamants una indemnizació a comptar desde 1873 fins ara.

L'Ajuntament apel·la de la sentència y la Sala primera de l'Audiencia territorial acaba de dictar sentència revocant la sentència del jutjat de Sabadell y confirmant, en conseqüència, al municipi de Barcelona en el lliure ús dels pous.

Defensà al Ajuntament el lletrat senyor Moles, diputat a Cortes.

Aquesta tarda ha sigut festa a les oficines municipals, per ser Sant Tomàs, y el dia de la festa al municipi en celebració del Sant de la Reina.

Una comissió d'amos coters de plaça ha anat a l'alcaldia a insistir que's guin fets retirar de les parades els cotxes no autoritzats, y que's altres estiguin obligats a posarse a la parada que els correspon.

La comissió d'Hisenda autoritza la venda de prex a l'Abaceria Central fins al dia de Reis.

Les entitats y associacions d'Horta y Santa Eulària, tant polítiques, sense distinció de matrics, com religioses y recreatives, han presentat una instància al Ajuntament en súplica de que s'ingomien el presupost extraordinari les consignacions necessaries per la terminació de les obres d'altiplanament de la carretera d'Horta, entre l'Asseig y l'hort de l'Argu y Horta, y per a l'empedrat del carrer den Fulton y de la Plaça del Mercat.

Sport

Futbol

Els jugadors del Auckland Wanderers que durant els dies 25 y 26 dels corrents han de lluitar ab el Cf. C. Barcelona, son possedidors de nombrosos trofeus de gran mèrit y valia a Anglaterra, comiat entre les varies Copes conquerides la «English Amateur Cup Medal», la «Durham Cup» y la «North-herland Cup Medal».

Son igualment possedidors de la Copa més valiosa que existeix a Anglaterra, considerada de més valor que la donada als clubs professionals o sia la de Sir Thomas Lipton, també possedidora la Copa del Ajuntament de Turin.

Per a demostrar l'entusiasme que regna per a veure aquests paup'ls podent avensar a nostres lleigadors que han quedat casi agorades les localitats de preferència abans de postar-se en venda.

Degut a les gestions realitzades pel Cf. C. Barcelona el famós equip Auckland Wanderers, de Newcastle, decidí a seguir a l'Horta y a Catalunya per a jugar dos grans partits ab l'equip de don Societat, els quals tindràn lloch en dos camps de joch durant les properes festes de Nadal.

L'equip Auckland Wanderers ha tingut ocasió de demostrar la valia de llur joch en les atenciones que anyalment efectua al Continent, durant les quals ha batut als millors equips de

diversos països que ha visitat, entre ells al Zurich y al Winterthurn de Suïssa, al Stuttgart d'Alemanya, als clubs de Milà, Turin, Por Vercelli (Campió d'Italia) y Gènova, d'Italia, així com també als millors «teams» d'Àustria-Hongria y Holanda.

Per lo exposat, aquest team portarà conquerides brillants campanyes, durant les quals no ha sigut mai vençut en el Continent malgrat el gran nombre de partits internacionals en que ha pres part, lo que representa un record no batut per cap club anglès.

Ab els partits anunciats per a jugar contra'l citat equip, el públic de Barcelona podrà presenciar el joch clàssich anglès, ja que algun dels jugadors components del mateix, tenen firmada contracta per a jugar ab clubs de la «Primer divisió» de la Lliga Anglesa.

Anuncis oficials

Casino Mercantil

Desde'l dia primer al 15 de janer pròxim, tots els dies feiners, de deu a doze, y passat el dia 15 tots els dies de les matexes hores, se procedirà, per la caixa d'aquest Casino, al pagament dels cupons nùms. 59 y 88 de les hipotecas de la comissió de la Matex (Emissions de 1883 y 1893), corresponents al venciment del primer dia de janer de 1913. Al ferse efectius els cupons se deduirà del seu valor els impostos del Estat per utilitats y el timbre de circulació. En la secció de comptaduria se facilitaràn les corresponents factures.—Barcelona, 19 de desembre de 1912.—P. A. de la J. D.—El vocal secretari, Ramón Suriñach Senties.

Casino Mercantil

La Junta directiva, a tenor dels quadres d'amortizació y de les facultats que li concedeixen les escriptures de emissió, ha acordat qu'el dia 27 del corrent, a les onze, se procedirà a la amortizació per medi de sorteig de deu cèdules hipotecaries de la emissió de 1883 y vuit cèdules hipotecaries de la emissió de 1893.—Barcelona, 19 de desembre de 1912.—P. A. de la J. D.—El vocal secretari, Ramón Suriñach Senties.

Diputació

Borsa del Treball

Ofertes

3870, mecanicador temporer, de 14 a 18 anys.—3871, maquinista per a màquina d'imprimir.—3872, ausiliar de tender, de 20 a 25 anys.—3873, dependient d'escriptori, de 18 a 25 anys.—3874, recadero, de 14 a 16 anys.—3875, menor de màquina, que sigui català, de 16 a 17 anys.—3876-78, aprendis per a lampisteria, de 14 a 16 anys.

Baixes

3857, viatiant.—3850, tender de llibres.—3868, jove, de 16 a 20 anys.—3840, meritor.

Se troba malalt el vicepresident de la Diputació don Francesch Bartrina.

Varen visitar al senyor Prat de la Riba el diputat a Cortes senyor Plaia y el senyor Morera y Galícia.

La Diputació Provincial fa públic qu'els tenedors d'obligacions del emprést provincial de 1905 podran presentar els cupons senyalats ab número 28 de les lletres de sa pertinença, per al cobrament dels interessos del trimestre que vencerà en 31 de actual, els dos primers dies hàbils del problema de janer, de deu a doze del matí, y transcorreguts aquests, els divendres de cada setmana.

La propia Corporació anuncia qu'els tenedors d'obligacions del emprést provincial de 1909 podran presentar en igual data els cupons senyalats ab número 12 de les lletres de sa pertinença per al cobrament dels interessos del trimestre que vencerà en 31 de actual.

En el Bullletí Oficial del dijous s'hi publica la distribució de fonsos corresponent al propiament mes de janer.

Avuy se continuaran en la Diputació els exercicis d'oposició a les càtedres de primer curs de l'Escola de Funcionaris públics d'administració local.

Aquesta tarda se reunirà la comissió mixta que ençà en l'assumpte dels enginyers industrials.

La Comissió Mixta de Reclutament, en la sessió del dijous al matí, va despatxar els següents assumptes:

Declarar exceptuats del servey al marí Amadeu Faura Sallent, de 1910, per Anyès.

Ampliar els expedients dels minyons Antoni Bover de Vilanova del marí, y Francisco Dordal, del districte tercer d'aquesta ciutat.

Declarar soliat al minyó Francisco Moya, del districte sisè d'aquesta ciutat.

Aixecar la nota de fugitiu y declarar exclut temporalment per curt de talla a n'en Baudili Codina Puig, de Sant Boy de Lluçanès.

Destinar a la observació als minyons Miquel Avellaneda de Sabadell, y Joan Masana, de Subirats.

Declarar exclut temporalment del servey als minyons Antoni Planell, del districte setè; Miquel Soto, del districte primer; Miquel Cunill, Janyne Selva y Joseph Cunill, de Vich; Francisco Vilà, del districte setè, y Pere Sitjà, del districte novè.

Remetre als jutges instructors els dictamins referents als pares dels minyons Lluís Buscà y Maríam Llauro, del districte sisè.

Senyalat el dia 2 de janer pròxim a les deu, per al reconeixement dels minyons Antoni Jané, de Sant Cugat del Vallès; Pere Sammiquel, Actino Cardona y Pere Rotllán, de Sabadell; Alfons Tort, de Vallirana; Joseph Gil, del districte segon; Manuel Badia, d'Igualada, y Pasqual Alejandro, d'Abroira.

Senyalat el dia 9 del mateix mes per al reconeixement del minyó Joan Seculi, de Moncada, y Joseph Sammiquel, d'Alleda.

Ademés han sigut informades diferents instàncies de vari's minyons en sollicitud d'indult y de devolució de dipòsit.

Quedar entrada de les R. O. per les quals han sigut indultats els minyons Joseph Salles, de Sant Este de Castellat; Eduard Vives, de Vilanova, y Joseph Chalamac, del districte setè.

Dirigit una comunicació al ministre de la Guerra pregant-li se digni dictar una disposició per la qual se resolguin qu'els minyons que designin fer ús del benefici de la reducció

